

Jak tak bloudila lesem, objevila se před ní najednou babička. Byla celá shrbená, na zádech nesla dříví a samotnou ji nohy sotva nesly.

„Neměla bys něco k jídlu, holčičko?“ zeptala se Sněhurky unaveně. „Celý den jsem nejedla a čeká mě ještě dlouhá cesta.“

„Mám jen trochu malin a lesních jahod,“ přiznala Sněhurka. „Jen si je všechny, babičko, vezměte, já si nasbírám jiné.“

„Jsi hodná. Taky ti něco dám,“ pokývala babička hlavou a z nůše vytáhla hrneček.

Vypadal úplně obyčejně, ale babička řekla:

„Když tomu hrnku řekneš: Hrnečku, vař!, navaří ti tolik kaše, kolik budeš chtít.“

„Kaše?“ podivila se Sněhurka. „To by se mi zrovna moc hodilo. Ale vy ten hrneček potřebujete víc než já.“

„Jen ber,“ usmála se babička. „A nezapomeň, až bude kaše tolik, kolik potřebuješ, stačí říct: Hrnečku, dost! a on přestane.“

Překvapená Sněhurka chtěla babičce poděkovat, jenže ta už byla tatam. A tak se vrátila na mýtinu. Protože už se pomalu blížil večer, postavila v chaloupce hrnek na stůl a řekla:

„Hrnečku, vař!“

Hrnek vařil, dokud nenaplnil kaší všech sedm malých mističek a jednu větší pro Sněhurku k tomu. A tak to šlo každý den.

„To by se naší mámě určitě taky líbilo, takové snadné vaření,“ poznamenala Šárka.

„A kdyby ten hrneček ještě uměl vařit řízky s bramborovým salátem, to by bylo teprve něco,“ přidal se Vašík.

Jenže hrneček v pohádce asi vařil jen kaši.

Aspoň tak to tetička Běta povídala.

„Vaří, vaří,
jen to bublá,
v hrnečku už
kaše hudlá,
z velikého podnosu
dáváme si do nosu,“ *

zpívali vesele trpaslíci. Sněhurka jim totiž nezatajila, co jí tu dobrou kaši pomáhá uvařit.

Jenže zlá královna se dozvěděla, že Sněhurka žije a že v chaloupce na mýtině opravdu vaří báječnou ovesnou kaši.

Přestrojila se za babku, co prodává ovoce, a přinesla Sněhurce košík otrávených hrušek. Pak zase rychle zmizela.

Sněhurka jako každý den postavila hrneček na stůl a přikázala mu, aby vařil. Pak se s chutí zakousla do jedné otrávené hrušky. Sousto jí zaskočilo v krku a ona v mdlobách upadla na zem. A hrneček vařil a vařil.

Kaše už přetekla na podlahu, vyhrnula se oknem

* Zpívá se na melodii písničky Prší, prší.

ven, brzy zalila celou mýtinu a lesními pěšinkami pospíchala varovat trpaslíky. Kaše by možná zaplavila celý svět, avšak jeden z jejích pramínků naštěstí dosáhl až k chaloupce kouzelné babičky, které Sněhurka nabídla hrst lesních jahod a malin. Babička vyšla před chaloupku, a co nejsilněji zakřičela: „Hrnečkuúú, doóóst!“

A hrneček konečně přestal vařit.

Trvalo sedm dní, než se trpasličí kaší prokousali k mýtině. A když se tam konečně dostali a Sněhurku vyhrabali z kaše, vypadala jako mrtvá.

Všichni začali plakat. Ale jejich trpasličí nářek zaslechl i princ, který se právě taky

prokousával lesem zaplaveným kaší k svému zámku. Šel po hlase, našel mýtinu a na mýtině ležící Sněhurku obklopenou trpaslíky. Na první pohled se mu moc líbila. Neodolal a vzal ji prudce do náruče. Sousto otrávené hrušky jí přitom vyskočilo z krku a ona otevřela oči.

Princ si hned Sněhurku odvezl na zámek, kde se záhy slavila slavná svatba. Přijel na ni i Sněhurčin tatínek, ale sám. Zlá královna ve zlosti rozbila kouzelné zrcadlo a zmizela kdovíkam. Na svatební hostině se podávalo sedm druhů kaší

a jedna byla lepší než druhá. Však se taky trpaslíci olizovali až ke krajům svých špičatých čepiček. Jen kouzelný hrnek se už nikdy nenašel. Asi ho ty proudy kaše odnesly někam hodně, hodně daleko.

„Teto, vid', že nám taky uvaříš kaši,“ prosil Vašík.
„Kaši?“ vyděsila se teta Běta. „A bez kouzelného hrnečku? No nevím, mám strach, abych to nějak nepopletla.“

„Neboj, teto, ty pleteš moc hezky,“ ujistila ji honem Šárka. „Podívej na tu dlouhou barevnou šálu, jak se ti povedla.“

